

SZÍVBŐL TÉRJETEK MEG!

November 20., szombat délután

Üdvösségünk érdekében teljes szívvel és kitartóan kell ragaszkodnunk Isten Fiához, ám ehhez szükség van minden bölcsességre és lelkierőre. Nem fogunk sikereket elérni, ha nem tanúsítunk még több szeretetet Isten és az emberek iránt, állandóan Krisztus kegyelmétől függve, amely megújít és megszentel, mennyei képmásra formálja át a jellemet és a szívet, ami majd megmutatkozik a szavainkban, a magatartásunkban és a tetteinkben.

Nagyobb hitre van szükségünk, ugyanakkor sokkal kevesebb bizalmat kell tanúsítanunk saját eljárásaink iránt. Jobban kell bízunk mindabban, amit Isten el akar végezni mindazokért, akik előkészítik számára az utat. Lelkünkben égjen egy a jelenleginél sokkal forróbb vágy az Istennel való kapcsolat után. Ezt a vágyat kérjük buzgó imában. Ha az Urat teljes szívvel és lélekkel keresitek, meg fogjátok Őt találni. – *The Upward Look*, 333. o.

Nem csak időnként kell keresnünk az Urat, hanem folyamatosan, vágyakozva, megtört szívvel, bűneinket megvallva és lelkünket megalázva előtte. Isten népe lépjen be a magasságos Isten fogadótermébe. Az Úr megérti, hogy szükséged van rá, és ha kéred, segítséget nyújt a kísértésben, próbában és szükségben. Az Atyának elmondott kérésedre választ fogsz kapni, hiszen Ő a szívek vizsgálója. – *45. levél*, 1897. november 15.

Akik befogadják a Megváltót, Isten fiaivá válnak. Az Úr lelki gyermekei ők, újjászülettek és megújultak az igazságosságban és igaz szentségben. A gondolkodásuk megváltozott. Tisztábban látják az örök valóságokat. Befogadták őket az Isten országába. Átalakultak Isten képének hasonlatosságára, az Úr Lelke által dicsőségről dicsőségre Isten képmására alakultak át, az Úr Lelke dicsőségről dicsőségre vál-

toztatva el őket. Önmaguk kizárólagos szeretetétől Isten és Krisztus legnagyobb szeretetének ápolására jutottak el. (...)

A megszentelődés Jézus hit általi, állhatatos szemlélésével érhető el. Mint Isten egyszülött Fiaát szemléljük Őt, aki egy az igazsággal. Az igazságnak hatalma van átalakítani a szívet és a jellemet. Hatása nem csupán egy-egy színfolt itt-ott a vásznon; az egész jellemnek át kell alakulnia, szavakban és tettekben is Krisztus képmásának kell megnyilvánulnia. Az ember új természetet kap. A Megváltó a maga képmására alakítja őt át: igazságosságára, isteni jellemre és igaz istenfélelemre.

Jézus Krisztus kegyelme minden nap, minden órában elengedhetetlen. Ha ez nincs velünk folyamatosan, máris előbukkannak a bűnös szív következetlenségei. Életünk is felemás szolgálatot mutat. Jellemünknek kegyelemmel teljesnek kell lennie. Ahol Krisztus vallása beteljesedik, ez földi örömnél többel, földi békénél magasztosabbal fogja beragyogni és megédesíteni az élet minden részletét. – *A Te Igéd igazság*, VI. köt., 1117. o.

November 21., vasárnap

Egyetlen rossz jellemvonás vagy bűnös kívánság, melyet hosszú időn át ápoltunk, közömbössé tehet bennünket az evangélium minden erejével, befolyásával szemben. Minden bűnös élvezet elidegeníti a lelket Istentől. Az az ember, aki a mennyei igazságok felé hitetlen makacsságot és közömbösséget mutat, csak azt fogja majd learatni, amit elvetett. Az egész Bibliában nem találunk komolyabb figyelmeztetést a bűnnel való játék ellen, mint ezt, hogy a bűnös „saját bűnének köteleivel kötöztetik meg” (Péld 5:22).

Krisztus mindig kész bennünket a bűneinktől megszabadítani, de sohasem kényszeríti az akaratomkat. Ám ha állandó vétkezés folytán akaratom teljesen a gonosz felé hajlik, ha nem vágyunk újból szabadok lenni, és nem akarjuk elfogadni Isten kegyelmét, vajon mit tehet még értünk? Ha makacsul visszautasítjuk Isten szeretetét, önmagunk vagyunk kárhozatomk okozói. „Ímé, itt a kellemetes idő, ímé, itt az üdvösség napja.” (2Kor 6:2) „Ma, ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveteket.” (Zsid 3:7–8) – *Jézushoz vezető út*, 34. o.

Isten népének az idők végéig kell követnie azokat az elveket, amelyeket Mózes 5. könyve Izrael eligazítására nyilatkoztatott ki. Csak akkor

lehetünk igazán boldogok, ha szövetségben maradunk Istennel. Nem köthetünk egyezséget – elveinkkel megalkudva – azokkal, akik nem félik az Urat.

A magukat keresztényeknek vallók számára állandó veszélyt jelent az az elképzelés, hogy bizonyos mértékig alkalmazkodni kell a világhoz, ha befolyást akarnak gyakorolni rá. Az ilyen magatartás hasznosnak tűnhet, de minden esetben lelki veszteséggel jár. Isten népének szigorúan őrizkednie kell minden olyan finoman rejtett hatástól, amelyet az igazság ellensége hízalgésszel akar a lelkükbe becsempészni. Isten gyermekei idegenek és vándorok ezen a földön, és veszélyekkel körülvett ösvényen járnak. Nem szabad elfogadniuk azokat az ötletes kibúvókat és csábító ajánlatokat, amelyeket Sátán kínál fel, hogy engedelmességre bírja őket. – *Próféták és királyok*, 570. o.

Egyedül a Mindenható teremtheti újjá az embert, Ő változtathatja világoossággá a sötétséget, szeretetté az ellenségeskedést, szentséggé a tisztátalanságot. Isten a mi beleegyezésünkkel teszi teljessé az életünket Krisztusban, és formálja tökéletessé a jellemünket.

Micsoda tisztelet illeti Jézus Krisztust! Minden kényszer és erőszak alkalmazása nélkül beolvasztja az ember akarátát az Úr akarátába. Ez a tudományok tudománya, mert általa hatalmas változás megy végbe a gondolkodásunkon és jellemünkön – amelynek meg kell valósulnia mindazok életében, akik be akarnak lépni Isten városának kapuin. – *Az én életem ma*, 340. o.

November 22., hétfő

Az erőszak ellenkezik Isten kormányzatának elveivel. Ő csak szeretetből fakadó szolgálatot kíván, a szeretetet pedig nem lehet megparancsolni, nem lehet erőszakkal, tekintéllyel kikényszeríteni. Szeretetet csak szeretet ébreszthet. Az Urat ismerni annyit jelent, mint szeretni Őt. Be kell mutatni jellemét, mint Sátán jellemének ellentétét. (..)

Megváltásunk terve nem Ádám bukása után – mint utólagos megoldás – jött létre. A megváltás terve annak a „titoknak kijelentése” volt, „mely örök időtől fogva el volt hallgatva” (Róm 16:25). A megváltás terve azokat az elveket tárta fel, amelyek Isten trónjának alappillérei voltak öröktől fogva. Isten és Krisztus kezdettől tudtak Sátán hitehagyásáról, és arról, hogy az ember is bűnbe esik a lázadó megtévesztő

befolyása következtében. Nem Isten akarta a bűnt, de látta előre, hogy lesz, és gondoskodott ennek a rettenetes veszedelemnek a legyőzéséről. Olyan nagy volt a világ iránti szeretete, hogy elkötelezte magát egyszülött Fia feláldozására, „hogy valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:16). – *Jézus élete*, 22. o.

Jézus minden lélek körülményeit ismeri. Mondhatod: bűnös vagyok, nagyon bűnös. Az lehetsz, de minél rosszabb vagy, annál inkább szükséged van Krisztusra. Ő nem fordul el a síró, megtört emberektől. Senkinek sem mondja el mindazt, amit kibeszélhetne, de minden remegő léleknek megparancsolja, hogy vegyenek bátorságot. Ingyen megbocsát mindenkinek, aki bocsánatért és megújulásért jó hozzá. (...)

A menedékért hozzá forduló lelket Jézus a vádaskodó, viszálykodó nyelvek fölé emeli. Sem ember, sem gonosz angyal nem vonhatja felelősségre ezeket a lelkeket. Krisztus egyesíti őket a saját isteni-emberi természetével. Ott állnak a bűnök nagy hordozója mellett az Isten trónjáról kiáradó fényben. „Kicsoda vádolja az Isten választottait? Isten az, aki megigazít. Kicsoda az, aki kárhoztat? Krisztus az, aki meghalt, sőt, aki fel is támadt, aki az Isten jobbán van, aki esedezik is érettünk.” (Róm 8:33–34) – *Jézus élete*, 568. o.

A hó vágyból fakadó ima a lélek őszinte szükségleteit fejezi ki, ahogy földi barátunkat kérnénk meg szívességre, bízva-elvárva, hogy eleget tesz a kérésünknek. Isten nem vár el tőlünk kenetteljes hízelgéseket, de a bűnének és magatehetetlenségének tudatától megtört szív hangtalan kiáltása igenis utat talál az irgalmasság Atyjához. (...)

Ez volt Isten panasza ősi népe ellen: „Szíveteket szaggassátok meg, ne ruháitokat, úgy térjete meg az Úrhoz, a ti Istenetekhez.” (Jóel 2:13) (...)

A megtérés azt jelenti, hogy az önzéstől Krisztushoz fordulunk; és amikor befogadjuk, hogy hit által Ő élhessen bennünk, akkor majd megteremjük a jó cselekedeteket. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 86–87. o.

November 23., kedd

Sátán folyamatosan azon munkálkodik, hogy az embereket rávegye a világoosság elutasítására. Csupán egy lépés választja el az igaz utat Sátán útjától, melyen a világoosság sötétséget jelent, és a sötétség vilá-

gosságot. Kockázatos dolog kitárni a szívet a hitetlenség előtt, mivel ezzel kiúzzuk belőle Isten Lelkét, ahová így már az ördög férközhet be saját elgondolásaival. Őrizkednünk kell a kétely és a hitetlenség legcsekélyebb mértékű elfogadásától is. „Amit vet az ember, azt aratja is.” (Gal 6:7) Isten senkit sem tesz tönkre. Az ember önmagát dönti romba, amikor elfojtja a lelkiismeret figyelmeztetéseit, és ezzel elhinti a hitetlenség magvát, ami aztán meghozza ártalmas gyümölcseit. – *Our High Calling*, 26. o.

Akik Isten Igéjét azzal a határozott céllal tanulmányozzák, hogy életükből el tudjanak távolítani minden bűnt, és akik meg akarják ismerni az igazságot, azok örömmel fogadják az Igében az „így szól az Úr” elvet. A bibliai igazság dorgálásai megtérést hoznak a hívő emberek életébe. Ha az ember az igazi megtérés magvait hinti el, akkor a jó cselekedetek erőteljes jutalmát fogja learatni. Ha ennél is továbbmegy a hitéletében, akkor békét nyer. Ha megszentelődik és megtisztul, ha elhagyja a kicsinyes és buta dolgok iránti érdeklődését, akkor tökéletes feddhetetlenségben és szeretetben lesz része. És ha folytatja győztes sikereit, akkor minden nap győzni fog Krisztus tökéletességének nyomán járva, és ez a tökéletesség lesz mindig a szeme előtt. – *That I May Know Him*, 281. o.

Az Úr nem csúfoltatik meg. Az Istentől való eltávolodás minden esetben következményekkel jár. Ha a menny akaratával nem egyező cselekedeteket nem vallja be és nem hagyja el, a gonosz tettek elkövetőjét lépésről lépésre álnokságra vezetik, mígnem már a büntetéstől sem félve fog vétkezni. Aki azonban Isten munkatársához méltó jellemmel szeretne rendelkezni, és az isteni jóvágagyást akarja elnyerni, annak el kell különülnie a menny ellenségeitől, és védenie kell azt az igazságot, amit Krisztus nyilatkoztatott ki János apostolnak. – *The Upward Look*, 310. o.

Miután Ádám és Éva evett a tiltott gyümölcsből, szégyen és ijedtség töltötte el a szívüket. Első gondolatuk az volt, miként mentegessék magukat, és hogyan menekülhetnek meg az őket fenyegető halálbüntetéstől. (...) Minden önigazultság a hazugság atyjától ered, és Ádám minden fiában és leányában megnyilvánul. Az ilyen kijelentéseket nem a Szentlélek sugalmazza, és azért nem is tetszenek Istennek. Az igazi bűnbánat rávezeti az embert, hogy bűneit magára vegye, és hogy min-

den család és képmutatás nélkül beismerje. A szegény vámoshoz hasonlóan, aki nem merte a szemét az égre felemelni, az igazi bűnbánó így kiált fel: „Isten, légy irgalmas nékem, bűnösnek!” (Lk 18:13) Mindazok, akik így ismerik be bűneiket, bocsánatot nyernek és megigazulnak, mert kiontott vérének érdemével fog Krisztus értünk könyörögni. – *Jézushoz vezető út*, 40. o.

November 24., szerda

„Egy ételért”, étvágyának pillanatnyi kielégítéséért – aminek soha nem szabott határt – Ézsau eladta örökségét. De mikor felismerte oktalanságát, már túl késő volt visszaszerezni az áldást. „Mert nem találta meg a megbánás helyét, noha könnyhullatással kereste.” (Zsid 12:17) Ézsauinak is volt joga ahhoz, hogy bűnbánattal keresse Isten kegyét, de az elsőszülöttségi jog visszaszerzésére nem volt lehetősége. Nem bűntudat okozta fájdalmát. Nem arra vágyott, hogy megbéküljön Istennel. Bűnének következményei miatt bánkódott, és nem azért, mert vétkezett. – *Pátriárkák és próféták*, 181. o.

Nikodémushoz hasonlóan nekünk is úgy kell életre jutnunk, mintha elsők volnánk a bűnösök között. (...) A bűnt meg sem tudjuk báni Isten Lelkének segítségére nélkül. A Szentírás azt mondja Krisztusról: „Ezt az Isten fejedelemmé és megtartóvá emelte jobbával, hogy adjon az Izraelnek bűnbánatot és bűnöknek bocsánatát.” (Csel 5:31) A bűnbánat éppúgy Jézustól jön, mint a megbocsátás.

Akkor tehát hogyan üdvözülünk? „Amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában” (Jn 3:14), úgy emeltetett fel az embernek Fia; és mindenki, akit a kígyó becsapott és megmart, ránézhet és élhet. „Ímé, az Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit.” (Jn 1:29) A keresztről áradó fény kinyilatkoztatja Isten szeretetét. Szeretete hozzá vonz. Ha nem állunk ellen ennek a vonzásnak, akkor a keresztlábához fog vezetni, mint olyanokat, akik megbánták a bűneiket, és akikért a Megváltót megfeszítették. Ekkor Isten Lelke hit által lélekben új életet hoz létre. A gondolatok és vágyak összhangba kerülnek Krisztus akaratával. A szív, az elme újjáteremtődik annak képmására, aki azon munkálkodik, hogy egészen alárendeljük magunkat neki. – *Jézus élete*, 175–176. o.

A Biblia sehol sem tanítja, hogy a bűnösnek előbb vezekelnie kell, mielőtt Jézus hívó szavát követhetné: „Jöjjetek éhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterheltettetek, és én megnyugosztlak titeket.” (Mt 11:28) Egyedül a Krisztustól kiáradó megváltási erő vezethet bennünket igazi bűnbánatra. (...) Miként Jézus Lelke nélkül, aki a lelkiismeretünket felébreszti, nincs őszinte bűnbánat, úgy Krisztus nélkül sincs bűnbocsánat.

A Megváltó minden igaz szándék forrása. Csakis Ő tud a szívünkbe a bűn ellen gyűlöletet plántálni. Ha igazság és tisztaság után vágyakozunk, ha tudatára ébredünk bűnös voltunknak, ez mind világos bizonyítéka lesz annak, hogy a Szentlélek hat a szívünkre.

Jézus mondta: „Ha felemeltem e földről, mindeneket magamhoz vonzok.” (Jn 12:32) A bűnösnek Krisztust mint Megváltót kell megismernie, aki feláldozta életét a világ bűneiért. Ha Isten Bárányát a Golgota keresztyén szemléljük, kibontakozik előttünk a megváltás titka, és Isten szeretete bűnbánatra vezet bennünket. Krisztus a szenvedése és halála által hozzánk, bűnösökhöz való felfoghatatlan szeretetéről tett bizonyosságot; és miközben a bűnös ezt a szeretetet szemléli, a szíve meglágyul, elméje fogékonyá lesz, és lelkét töredelemre készíti. – *Jézushoz vezető út*, 26. o.

November 25., csütörtök

A farizeusokat és szaduceusokat nem nemes szándék vezette Keresztelő Jánoshoz. Elveikben és gyakorlatukban is romlottak voltak, és nem ismerték fel valós állapotukat. Büszkeségükben és becsvágyukban képesek voltak bármilyen eszközhöz folyamodni énük felmagasztalása és a népre gyakorolt befolyásuk megerősítése érdekében. Arra gondoltak, hogy az ifjú tanító általi megkeresztelkedésüket értékelni fogják az emberek, és így nagyobb sikerrel vihetik majd véghez terveiket.

János nem ismerte az indítékaikat, ezért kutakodva szegezte nekik a kérdést: „Kicsoda intett meg titeket, hogy az Istennek elkövetkezendő haragjától megmeneküljete?” Ha figyeltek volna a szívüket megszólító Isten hangjára, akkor megtéréshez illő gyümölcsöket teremtek volna. Ilyen gyümölcs azonban nem volt látható az életükben. Úgy hallgatták a figyelmeztetést, mint ember figyelmeztetését. Lenyűgözte őket János bátorsága és ereje, azonban nem a Szentlélek győzte meg a szívüket,

ezért az elhangzó Ige nem teremhette meg az életükben az örök élet gyümölcsseit. – *This Day With God*, 197. o.

Senki sem áll távolabb Isten országától, mint a külsőségekre összpontosító, önelégült ember, aki büszke önmagára, miközben nincs benne Krisztus Lelke, ezért irigység, féltékenység vezeti, és folyton arra vágyik, hogy körülötte mindenki csak dicsérje őt. Őket nevezte Keresztelő János mérges kígyók fajzatainak. Az ilyen emberek hatékonyabban szolgálják Sátánt, mint a legzüllöttebb ember, aki bűnös volta ellenére nem kendőzi el a jellemét, hanem engedi, hogy meglássák olyannak, amilyen valójában.

Isten nem kevesebbet vár el, mint egy jó irányba megváltozott szívet, és olyan gyümölcsöket szeretne látni, amelyek a megtérést igazolják. E gyümölcsök nélkül a hitvallásunk teljesen értéktelen. – *The Signs of the Times*, 1887. július 7.

Bűneik tudatában ma is sokan kiáltják az első pünkösdi napján összegyűlt tömeggel együtt: „Mit cselekedjünk?” Péter apostol első szava ez volt: „Térjetekek meg!” Röviddel ezután pedig így szólt: „Bánjátok meg azért, és térjetekek meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek!” (Csel 2:37–38; 3:19)

A bűnbánat a bűn feletti bánkódást és az attól való elfordulást jelenti. Mindaddig nem hagyunk fel vétkeinkkel, amíg azok bűnös voltát fel nem ismerjük. Az életünkben csak akkor történhet valódi változás, ha teljes szívvel elfordulunk a bűntől.

Sok ember ma is félreérti a bűnbánat igazi lényegét. Sokan szomorodnak vétkeik miatt, külsőleg javulást is mutatnak, mert félnek a bűn következményeitől. Azonban ez nem az Isten akaratának megfelelő bűnbánat. Ezek inkább a szenvedéseket fájlalják, nem pedig magát a bűnt. (...)

Ha azonban a szív enged a Szentlélek befolyásának, a lelkiismeret is felébred. (...) Meggyőződés lesz úrrá szívéen, lelkén. A bűnös egyrészt megéri Isten igazságosságát, és rettegéssel gondol arra, hogy egykor bűnösen és tisztátalanul kell megjelennie a szívek Vizsgálóbírája előtt. Másrészt látja Isten szeretetét, a megszentelt élet szépségét, a lelki tisztaság örömét; vágyódik megtisztulás után, és szeretné a mennyel való összeköttetést helyreállítani. – *Jézushoz vezető út*, 23–24. o.

November 26., péntek - További tanulmányozásra

Szemelvények, I. köt.: „Krisztus születésének jelentősége” című fejezet.